

APERITIFE

Publicație oficială a TIFF | #5 | 6-7 English pages

Marți | 31 mai | 2016 www.tiff.ro

Eveniment special

O EXPERIENȚĂ DE CINEMA SENZORIAL

Sunet pătrunzător de bucurie, pe fundalul cețos al munților, o furtună provocată de farmecele unei vrăjitoare și măști ce înfățișează animale străvechi. Acestea sunt doar câteva frânturi din *Umbrele strămoșilor uitați*, un film-acuarelă, care se-ncăpățânează să iasă din contur cu fiecare scenă. Îți recomandăm să-ți pui centura de siguranță, fiindcă vei face o călătorie amețitoare, care te poartă înainte și înapoi prin scene parcă desprinse dintr-un vis.

Povestea celebrului film al lui Serghei Parajanov

il urmărește pe Ivan, un tânăr încă îndrăgostit de o iubire pierdută pentru totdeauna - frumoasa și misterioasa Marichka, fiica celui care i-a ucis tatăl. Ivan încearcă să-și refacă viața alături de Palagna, însă umbra Marichkăi îl bântuie la fiecare pas și i se arată în apa râurilor, în cântecul păsărilor și în foșnetul frunzelor. Regizorul născut în Georgia URSS-istă reconstituie satul arhaic ucrainean - comunitatea Hutsul, din inima Carpaților - până la cel mai mic detaliu, cu obiceiuri pierdute în negura timpului, de la practici vrăjitoarești, până la tradițiile nunții, înmormântării și

ale legământului sacru dintre doi îndrăgostiți.

O experiență cinematografică atât de senzorială poate fi amplificată doar prin alăturarea unei coloane sonore pe măsură. Duo-ul american A Hawk and a Hacksaw, care combină muzica folk cu acorduri gypsy, klezmer și mariachi, vor completa live atmosfera filmului cu muzică originală, compusă special pentru această producție. Cine-concertul va avea loc la **Casa de Cultură a Studenților**, de la ora 20:00.

Alexandra Damian

„E greu de imaginat cum cineva poate rămâne indiferent la filmele lui Parajanov. Cred că putem spune că locul său e binemeritat printre marii regizori Tarkovsky, Bergman și Kurosawa. Poți privi filmul ca pe un document etnografic al acestei comunități uitate din Carpați.”

— James Partridge

Competiție

Filmele *Fado*, *Tanna* și *Shelley* explorează diferite perspective ale relației de cuplu.

»Pagina 8

Interviu

Regizorul brazilian Sérgio Machado are o poveste personală cu filmul *Profesorul de vioară*.

»Pagina 9

RELUĂM CINE-CONCERTUL PATIMILE IOANEI D'ARC

Pentru cine-concertul *Patimile Ioanei d'Arc* (r. Carl Dreyer), TIFF a programat o a doua reprezentație.

Filmul va rula astăzi, marți, 31 mai, ora 21:30, la Biserica Catolică Sfânta Treime și va fi acompaniat la orgă de muzicianul francez Touve R. Ratovondrahety.

Cinematografele TIFF

→ **CINEMA FLORIN PIERSIC**
P-ța Mihai Viteazul, nr. 11

→ **CINEMA ARTA**
Str. Universității, nr. 3

→ **CINEMA VICTORIA**
Bd-ul Eroilor, nr. 51

→ **CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR**
P-ța Lucian Blaga, nr. 1-3

→ **PIAȚA UNIRII OPEN AIR**
(Piața Unirii)

→ **CERCUL MILITAR**
Piața Avram Iancu, nr. 1-3

→ **CINEMA CITY IULIUS**
(În incinta Iulius Mall)

Str. Alexandru Vaida Voevod, nr. 53B

→ **INSTITUTUL FRANCEZ CLUJ**
Str. I.C. Brătianu, nr. 22

→ **CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR**
Str. Bugeci

→ **SOMEȘ OPEN AIR**
Parcul „La Butuci”, Grigorescu

→ **CINEMA MĂRĂȘTI**
Str. Aurel Vlaicu, nr. 3

→ **DEPOZITUL DE FILME**
Str. Septimiu Mureșan, nr. 31-35

APERITIFF

Redactor-șef:
Bianca Felseghi

Redactor-șef-adjunct:
Adrian M. Popa

Redactori:
Alexandra Damian
Anca Grădinaru
Ion Indolean
Georgiana Madin

Cristi Mărculescu
Radu Meza
Florentina Tătar

Graphic design:
Carmen Gociu
Andrei Pastuhov

Tipărit la:
Compania de Producție
Tipografică

INFORMAȚII BILETE

→ **Puncte de vânzare:**
On-line pe www.biletmaster.ro și prin aplicația mobilă oficială a festivalului.
Cinema Florin Piersic, Cinema Arta, Cinema Victoria, Cinema City Iulius, Piața Unirii, Cercul Militar, Casa de Cultură a Studenților și Casa TIFF (pentru invitați și persoanele acreditate)

→ **Program:** 09:00 - 23:00.

→ **Prețuri:**

- BILETE CUMPĂRATE CU ANTICIPAȚIE (cu minim o zi înaintea proiectiei)
Bilet de intrare obișnuit: **10 lei**
Bilet pentru elevi, studenți și pensionari: **8 lei** (biletul se cumpără în baza prezentării carnetului/legitimății de elev/student sau a talonului de pensie)
- BILETE CUMPĂRATE ÎN ZIUA PROIECȚIEI FILMULUI
Bilet de intrare unic (valabil pentru o singură proiectie) pentru toate categoriile de spectatori: **12 lei.**
- BILETE CU REGIM SPECIAL
Pentru copii și elevi: **8 lei** (valabil doar pentru proiectiile de film din programul EDUCATIFF)
Proiecțiile din Piața Unirii Open Air: **8 lei**
Proiecțiile de la Cinema Mărăști și Dacia - Mănăștur: **8 lei**
Bilete pentru concerte organizate la Urania Palace: **25 lei**
Concertele organizate la Casa TIFF: **15 lei**
Bilet pentru Ziua Maghiară, Castelul Gilău: **20 lei**
Accesul este gratuit la proiectiile Someș Open Air și Depozitul de Filme.

Proiect
susținut de
Ministerul
Culturii

Zilele Filmului Românesc

16 scurtmetraje rulează în competiția Zilele Filmului Românesc

Filmele scurte înscrise în competiția de anul acesta vor putea fi văzute mâine la Cinema Florin Piersic.

Urbitorii de scurtmetraje românești sunt așteptați miercuri, la cinema Florin Piersic pentru a viziona producțiile concurente de anul acesta. Filmele vor fi difuzate în trei calupuri de câte aproximativ o oră și patruzeci de minute la orele 15.30, 20.30 și 22.45. Cele 16 scurtmetraje din Zilele Filmului Românesc sunt deopotrivă premiere absolute sau filme apreciate în ultimul an.

În premieră națională va fi adus *4:15 p.m. Sfârșitul lumii*, de Cătălin Rotaru și Gabi Virginia Șarga, selecționat în competiția de scurtmetraje de la Cannes. Filmul are 15 minute și spune povestea unui curier care ia un autostopist de pe marginea drumului. Când autostopistul spune că sfârșitul lumii este aproape, curierul îl crede nebun. Dar asta nu exclude faptul că viața sa va fi influențată puternic de această întâlnire.

Tot la TIFF, scriitoarea Cecilia Ștefănescu va debuta în regie cu filmul scurt *Ferdinand 13*, care descrie o amiază de toamnă, în care un bărbat și o femeie se pregătesc să plece din apartamentul lor din București. Chiar la momentul plecării, femeia se închide în baie și refuză să iasă.

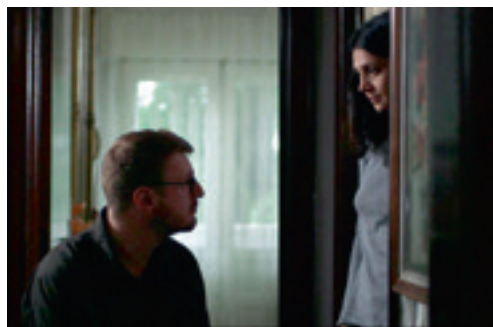

4:15 p.m. Sfârșitul lumii

O noapte în Tokoriki, de Roxana Stroe, o are în centrul poveștii pe Geanina, care își sărbătorește majoratul într-un club improvizat pe nume Tokoriki. Iubitul ei și Alin îi vor face un cadou surpriză, un moment pe care nimeni nu-l va uita vreodată.

Scurtmetrajul a obținut Premiul Special al secțiunii Generation 14plus la Festivalul de la Berlin.

Zeci de profesioniști străini și români, distribuitori, selecționeri și critici interesați de filmul românesc vor lua parte la proiectiile și evenimentele din cadrul Zilelor Filmului Românesc.

Ferdinand 13

TIFF Lounge

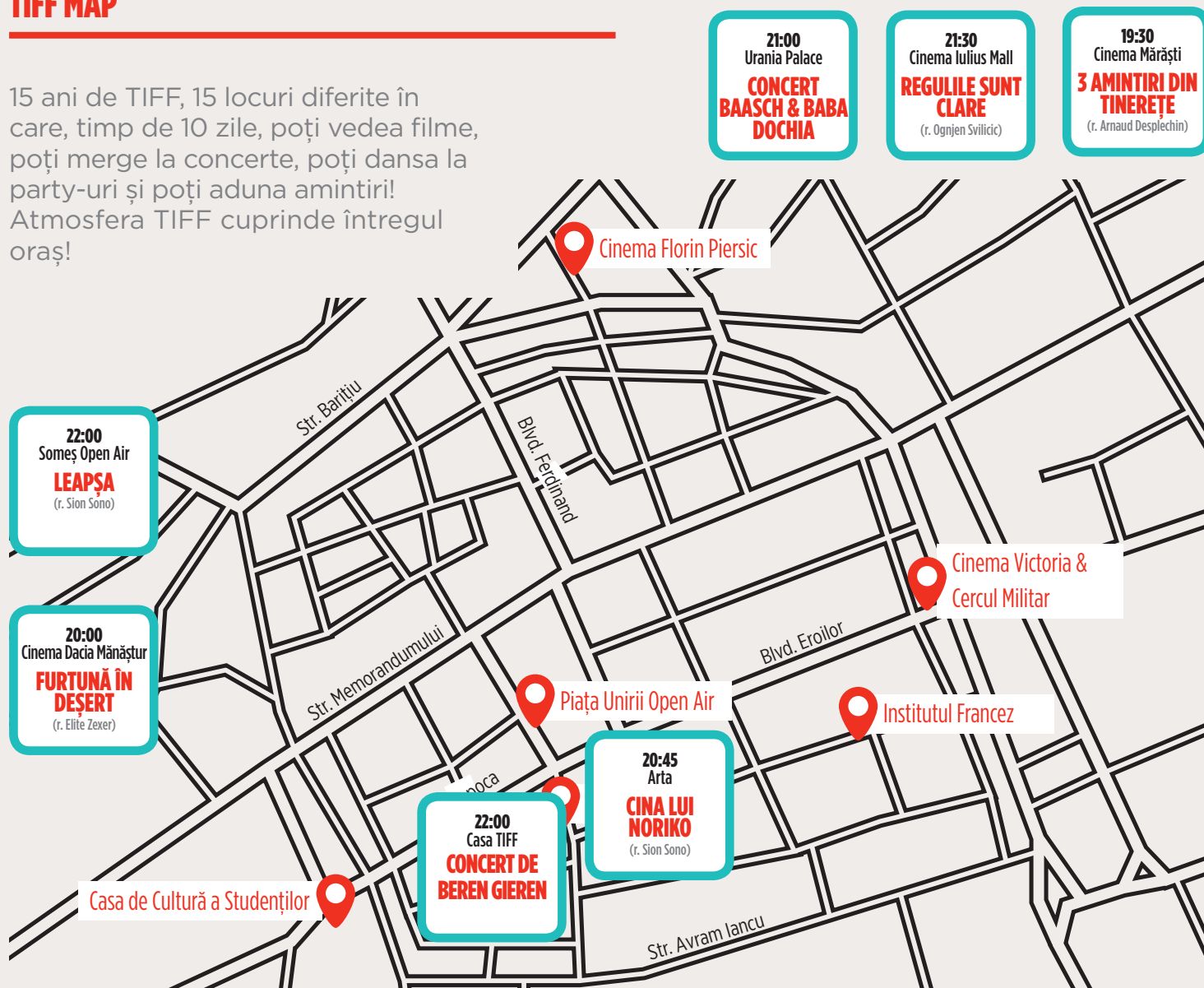
Actorul Levente Molnár, care a jucat rolul lui Abraham în filmul de Oscar *Son of Saul/ Fiul lui Saul* (r. Laszlo Nemes), va sta de vorbă cu publicul în cadrul TIFF Lounge, **marți, 31 mai**, de la **ora 17.00**, în Piața Unirii din Cluj-Napoca.

Levente Molnár, născut pe 10 martie 1976, la Baia Mare, a studiat actoria la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, iar din anul 2002 este actor al Teatrului Maghiar de Stat din Cluj-Napoca.

Moderatorul întâlnirii este jurnalistul Mihnea Măruță.

TIFF MAP

15 ani de TIFF, 15 locuri diferite în care, timp de 10 zile, poți vedea filme, poți merge la concerte, poți dansa la party-uri și poți aduna amintiri! Atmosfera TIFF cuprinde întregul oraș!

Interviu

Bardi Johannsson nu e o persoană care să exprime emoții folosindu-și fața. Cu toate astea, face o treabă extraordinară în exprimarea emoțiilor prin muzica pe care o creează. La o zi după evenimentul de senzație de la Castelul Banffy unde s-a cinea-cântat filmul mut *Häxan*, l-am întrebat cum i s-a părut. Pe parcursul interviului, Bardi aproape că a zâmbit. De două ori. În sinea lui.

Zâmbești foarte rar. Cum de?

Cred că zâmbitul îți deformează fața. Forma normală a feței este asta (folosește expresia serioasă a feței sale). Dar când zâmbești, fața ți se întinde, se lungește (imită un zâmbet forțat). Numi place asta (revine subit la expresia serioasă).

Totuși, uneori zâmbești. Unul dintre fotografiile noastre aproape că te-a surprins în prima zi a festivalului, pe covorul roșu. Ce te face să zâmbești?

Mă amuză foarte tare umorul negru. Și părțurile.

Ești muzician, deși, la un moment dat, aveai de gând să te faci avocat. Cum s-a întâmplat asta?

Bunicul meu a fost avocat. Am petrecut mult timp în casa lui. Nu aveam internet, trebuia să citesc să-mi omor cumva timpul. Doar că majoritatea bibliotecii sale era alcătuită din dosare și rechizitorii din procese. Citindu-le, am învățat multe despre oameni. O grămadă

„Muzica s-a sincronizat perfect cu filmul, la Castelul Banffy”

Foto: Chris Nemeș

de lucruri nebunești, sucite, dar adevărate. Probabil că m-a fascinat și m-a motivat să mă fac avocat, la acel moment.

Ziceai ieri pe facebook că îți vei purta mantia neagră la concertul de la Castel. Înseamnă asta ceva special?

Nu. E doar o mantie neagră. Am două. Le port la ocazii speciale.

Și ce a fost special la seara de ieri?

Multe lucruri. A fost ceva inedit să aud muzica în aer liber. Am ascultat-o, aseară, probabil altfel decât toți oamenii care erau acolo. Am scris-o acum 10 ani și am fost foarte atent la detalii, pentru că avea o rezonanță nouă.

Asta se datorează și felului în care Simona

Strungaru și orchestra și-au făcut treaba?

Simona a făcut cu *Häxan* ceva ce n-am mai văzut până acum. A fost extrem de exactă în a sincroniza imaginile din film cu muzica orchestrei. Ca dirijoare a știut cum să conducă muzicienii în a construi ceva perfect. Muzica lor nu a întârziat niciodată. A fost la timp secundă cu secundă. A creat o senzație minunată. A fost ceva nou și foarte greu de realizat.

Ce te-a inspirat să faci muzica pentru Häxan? Care a fost momentul în care ți-ai zis „O fac!”?

Studioul din Franța cu care am colaborat mi-a propus, la un moment dat să creez muzica pentru un film. Însă nu mi-a plăcut filmul și le-am zis că nu pot să mă implic. Prin urmare mi-au trimis o listă cu alte 10 filme. *Häxan* se

afla printre ele. Mi-a plăcut foarte mult și mi-am zis „ăsta e!”. Inițial muzica a fost cântată de două viori, percuție și un sistem electronic. Ulterior am adaptat-o pentru orchestră.

Ce stare ți-a dat castelul de la Bonțida?

Am simțit că vreau să locuiesc acolo. În Islanda nu avem castele. E visul meu să locuiesc într-un castel când voi fi bătrân.

Am întrebat spectatorii care au fost aseară la Häxan „care e cea mai mare frică a ta?”. Am primit niște răspunsuri foarte sincere și directe. Bănuiesc că e rândul tău să ne răspunzi. Mă tem să zbor.

Și spunând asta, aproape că a zâmbit.

Adrian M. Popa

Piața Unirii Open Air

Haz de necaz

Truman dramatizează acel tip de situație în care protagonistul afectat de o boală incurabilă încearcă să ajungă la o împăcare cu trecutul.

Lungmetrajul regizat de spaniolul Cesc Gay e fără doar și poate genul de producție menită să mulțumească gusturile unui public larg, bazându-și receptarea pe intensitatea emoțională a scenariului și mai puțin pe o concepție audiovizuală distinctă.

Aici, carismaticul actor Julián (Ricardo Darín, pe care l-ați văzut și în filmul *Povești trăsnete* în deschiderea TIFF 2015 își pregătește ieșirea de pe scena teatrului din Madrid cu ajutorul prietenului lui vechi Tomás (Javier Cámara), care, emigrat în Canada de mulți ani, îi face o vizită-fulger cu scopul de a-i verifica starea de sănătate precară.

Tomás e printre primii apropiați care află de decizia controversată pe care o planuiește Julián în legătură cu boala lui și printre singurii care are curajul să nu i-o conteste. Inițial preocupat de bagajul emoțional cu care e nevoit să aibă de-a face, Tomás reușește să își potolească precauția și să se deschidă suferinței capricioase, deghizate în obstinație, a lui Julián. Abandonul complet al filtrului moral față de deciziile celuilalt care caracterizează relația ideală de prietenie dintre cei doi este susținută de actorii foarte bine aleși.

Mare parte din *Truman* este dedicat descri-

Dincolo de capacitățile lor individuale, Darín și Cámara funcționează într-un duet firesc, iar lejeritatea schimbului lor e cea care radiază seninătate peste tema grea a filmului.

erii unor proceduri administrative funeste, prin care Julián și Tomás trec făcând haz de necaz, cu intenția de a scoate la iveală latura de comedie absurdă a calculelor economice pe care le presupune o retragere onorabilă... din viață. Acest demers dă semne rapide de epuizare atunci când *Truman* face afirmații sentimentale despre omenire, împărțind-o pe ierarhii în funcție de modul în care reacționează în fața situațiilor fără rezolvare. Privit în profunzime, *Truman* compensează însă prin momente emoționale rafinat construite, care evită cu umor tonul afectat, și tipologii de personaje care sunt departe de locurile comune ale melodramei.

Georgiana Madin

Zilele Filmului Românesc

Două lozuri, proiecție în aer liber la Arkhai Sculpture Park

Ediția trecută, TIFF deschidea un nou loc de proiecție în aer liber: Arkhai Sculpture Park. La Vlaha, a rulat atunci filmul *Comoara*, în fața a peste cinci sute de spectatori care și-au găsit loc pe scaune, pe rogojini sau direct pe iarbă. Toată lumea s-a arătat încântată atât de parc, cât și de ideea de a organiza evenimente acolo, în afara orașului.

Arkhai Park este înființat de artistul vizual Ernő Bartha, care anul acesta a mers pe jos până la Londra, protestând astfel că cele trei sculpturi ale lui din Victoria Park, expuse acolo cu ocazia Jocurilor Olimpice din 2012 nu au primit încă o inscripție cu numele lui. Într-un final, demersul său a dat roade.

În seara aceasta regizorul Paul Negoescu și actorii Dorian Boguță, Dragoș Bucur și Alexandru Papadopol vor fi prezenți la proiecția filmului lor, *Două lozuri*, o comedie de situație absolut savuroasă.

Ecranizare liberă după *Două loturi* de I.L. Caragiale, filmul aduce povestea în prezent și se concentrează asupra a trei prieteni, care o freacă efectiv toată ziua. Ei cumpără un bilet la loto, iar de acolo încolo peripețiile se țin lanț. Minimalist și foarte inteligent construit, *Două lozuri* e unul dintre cele mai prizabile filme ale acestei ediții și o surpriză extrem de plăcută în cadrul cinematografeii românești.

Ion Indolean

TIFF Blog

Fără poliție în film

Când am făcut selecția pentru TIFF nu ne-am gândit la femei, minorități, obezi, gay sau transexuali. Nici măcar la cei cu sindrom Down. Cu riscul de a fi catalogați drept rasiști, homofobi, misogini, troglodiți, ne-a păsătorit doar de filmele bune.

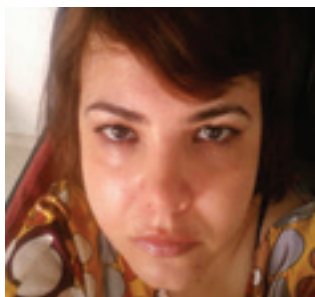
Anul ăsta s-a întâmplat ca multe filme bune să fie regizate de femei, de unde procentul mare al lor în competiție (cred că 5-6, dar cine stă să le numere?). În clipa în care TIFF-ul va fi contaminat de corectitudinea politică și ni se va impune o cotă de diversitate, nu voi mai lucra aici. Sunt alergică la marxismul cultural.

Acest nefericit „PC” a pornit de la o idee semi-bună ca să devină o dictatură toxică care a contaminat o mare parte a entertainment-ului de masă începând, evident, cu Hollywood-ul, patria capitalistă a socialismului de caviar. Doctrina stângistă, atât de dragă miliardarilor, infuzează până și cele mai inocente genuri: animația *Zootropolis*, de pildă, e pură propagandă egalitaristă: toate animalele sunt la fel, creaturi bune la suflet, iar discriminarea în funcție de specie și locul în lanțul trofic e o prejudecată ce trebuie eradicată. Nu e de mirare că această disneyzare a prădătorilor îi face pe copii să

încerce să mângâie, în grădinile zoologice, leii cei adorabili. Mai nou, lecții de bună purtare „PC” ni se oferă și în seriile daytime. Cineva ar trebui să le spună producătorilor că soap-urile ar trebui să distreze, nu să „sensibilizeze”. Sau că e vorba de showbiz și nu de o agenție pentru oportunități egale.

Academia a fost mereu în avangarda acestui nou climat, promovând fără întrerupere politica identitară. De ani buni, privilegiază pelicule a căror singură virtute pare a fi curajul de a spune povestea unor „dezavantajați”. Azi, culege ce a semănat: scandaluri ale minorităților care se simt victimizate (aprope de #oscarowhite, în *The Economist*, se arată că procentul de premii acordate în perioada 2007-2013 afro-americanilor respectă proporția lor în populația SUA). Acum toată lumea latră la toată lumea, erijându-se în victime și întrecându-se în Olimpiada ultrașiilor.

Cei care refuză să cânte în acest cor deplorabil, sunt eviscerați de *The Guardian* sau de

Anca Grădinaru

Uitați-vă la Oscaruri: filmele au ajuns să fie laudate nu pentru profunzime, ci pentru gradul de diversitate – pentru că „îndrăznesc” să ofere majorității albe „retrograde” și „privilegiate” o fereastră către viața Celui Care E Altfel.

media socială: cum a fost cazul cu Charlotte Rampling care l-a catalogat pe Spike Lee ca „rasist” sau cu Michael Caine care, în stilul „ce-i în gușă-i și-n căpușă”, a declarat că „Nu poți vota pentru un actor doar pentru că e negru. Nu poți spune: o să votez cu el, nu e foarte bun, dar e negru.”

Dar să nu fim foarte condescendenți noi, europenii, cu americanii: există și aici un tipar al producțiilor premiate, „cu mesaj”. Cu teme mari, fierbinți, politizate. E trist când știi dinainte ca Berlinala să înceapă, ce peliculă va câștiga (anul ăsta *Fuocoammare*, documentarul despre drama imigranților). Sau când iei Palme D'Or la Cannes cu un film pe care l-ai mai făcut de 100 de ori, tezist și militant (cu tine vorbesc, Ken Loach). E aproape greu de crezut că pe croazetă, odinioară, au câștigat și filme non-activiste ca *Pulp Fiction*, *Wild at Heart* sau *Un homme et une femme*.

În cinematografie, festivalurile și ceremoniile de premiere au devenit o manieră de auto-gratulare a oamenilor importanți: uitați-vă la mine, sunt o Ființă Umană Supremă. Narcisismul, bată-l vina: un fel de a-ți semnala

virtutea, de a-ți vântura nimbul, de a-ți gonfla ego-ul deja enorm.

Cu 750 de milioane de euro în subvenții, cinema-ul francez e bogat. Și buzunarele actorilor locali la fel – bugetul public a suportat recent cecuri de 2.7 milioane euro pentru Marion Cotillard, 2.7 pentru Dany Boon și 6.6 pentru Gilles Lellouche. Ceremonia Cesar e plină de glam (e și normal, cu banii ăștia îți permiți paiete și perle). Contribuabilul? Are parte de o selecție de filme tristă, mizerabilistă, cu istorii moralizatoare care-i spun că nu se străduiește suficient să fie tolerant. Cinema-ul hexagonal e sufocat de subiecte grele sociale și anti-rasiste, iar nominalizările la premiile Cesar se orientează exclusiv spre marasul social și nenorocirile/nedreptățile care cerșesc compasiunea.

Nici cinema-ul românesc „de festival” nu e departe, dar măcar e mai ieftin și mai puțin îndocrinat. Sper ca TIFF-ul să nu cedeze acestor politici care înabușă transcendentalul și caracterul universal din film și din artă.

Anca Grădinaru

TIFF 2016

După succesul de la TIFF 2014, când sute de copii, alături de părinții lor, au savurat muzica originală a lui Tony Berchmans, compusă pentru filme cu Charlie Chaplin sau Stan și Bran, artistul se întoarce la Cinema „Florin Piersic” din Cluj pe 1 iunie, de la ora 11.00.

Pianistul Tony Berchman concertează de 1 iunie

Venit tocmai din Brazilia, compozitorul și pianistul recrează în spectacolul *Cinepiano* magia vizionărilor de cinema de la începutul secolului XX, când imaginile mute de pe ecran erau însoțite live de muzică, sunete și zgomote, cântate la pian și alte instrumente. Anul acesta, muzica lui va însoți filmele măștrilor comediei. Stan și Bran, Charlie Chaplin și Buster Keaton trec printr-o mul-

țime de aventuri, însoțiți de muzica originală a lui Tony Berchmans. Artistul combină partituri clasice și melodii folk cu compozițiile sale proprii, inspirate din ragtime și jazz. Din 2009, muzicianul acompaniază live filme mute în diverse muzee și săli din lume. Artistul este producător muzical, autorul unei cărți despre muzica de film și curatorul primei ediții a International Film Music Conference (2007), în Rio de Janeiro.

TIFF.15
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 27.05-05.06.2016

**DEPOZITUL
Le
FILME**

 MIERCURI, 1 Iunie ORA 21:45 JUAN OF THE DEAD <small>Prima film cu zombie al Cabell. Petrecere tematică: zombie și alte creaturi ale nopții</small> <small>Regia: Rodriguez-Triguero (Cuba, 2011)</small>	 JOI, 2 Iunie ORA 21:45 TRUMAN <small>O ediție adesea prietenoasă și dragă.</small> Câinii sunt invitați să-și aducă stăpânii la film! <small>Regia: Greg Sear (Spania, 2015)</small>	 VINERI, 3 Iunie ORA 21:45 CINEMA, MON AMOUR <small>De imagile adesea însoțite pline de viață și dragoste pentru cinema.</small> <small>Regia: Alexander Sokolov (Rusia, 2015)</small>	 SÂMBĂTĂ, 4 Iunie ORA 21:45 B-MOVIE: LUST AND SOUND IN WEST BERLIN <small>Musical, serial și horeo în Berlinul de Vest al anilor '60.</small> <small>Regia: Jörg A. Hofer, Peter Lorange, Klaus Mollenhuth</small>
---	---	--	--

BILETE ONLINE
biletmaster.ro | TIFF MOBILE APP

STR. SEPTIMIU MUREȘAN (MAIAKOVSKI) NR. 31-35
INTRAREA LIBERĂ

tiff.ro

E.ON vă prezintă secțiunea
"Cinema, Mon Amour"
la TIFF 2016.

COMPANIA DE APĂ
SOMEȘ S.A.

APA ESTE VIAȚĂ, APA ESTE NATURĂ.
Compania de Apă Someș
îmbrățișează valorile ecologice
și prezintă proiecțiile ECO la ediția din 2016.

TIFF.15
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 27.05-05.06.2016

CINEMA CITY

**SUȘINEM TIFF
CU POFTĂ DE FILM**

Vino și savurează proiecțiile și evenimentele speciale
din Cinema City Iulius Mall

[f /CINEMACITYROMANIA](#)
WWW.CINEMACITY.RO

SĂ FII MAI APROAPE CA NICIODATĂ DE STELE:
DE NEPREȚUIT™

Plătește cu cardul tău MasterCard® sau Maestro® în locațiile TIFF și poți câștiga una
dintre cele 10 perechi de tenisi ediție specială MasterCard și TIFF.
În plus, poți primi pe loc o invitație dublă la petrecerea MasterCard din 2 iunie.

 TIFF.15

DE CARD PREFERAT

Afă mai multe pe www.mastercard.ro sau [f /mastercard](#)

*Promoție valabilă la caserile de bilete TIFF, Casa TIFF, TIFF Shop, pe biletmaster.ro și în aplicația TIFF. În perioada 23 mai - 5 iunie 2016. Valoarea comercială a premiilor este de 2990 lei, TVA inclus. MasterCard și TIFF oferă cu titlu gratuit taloane răzabile la orice tranzacție MasterCard sau Maestro la caserile de bilete TIFF, Casa TIFF sau TIFF Shop, în perioada 26 mai - 02 iunie 2016. Consultă regulamentul disponibil cu titlu gratuit pe www.mastercard.ro

Sion Sono: “My role is to create sympathy in the audience”

We met with this edition's shock-sensation Japanese director Sion Sono and his lovely wife, actress Megumi Kagurazaka, who stars in *Guilty of Romance*, *The Land of Hope*, *Love and Peace* and *The Virgin Psychics* on their first day in Romania. They were both very excited in anticipation of their next days in Cluj at the Transilvania IFF.

Photography: Vlad Cupşa

The prolific director of over 40 films, Sion Sono could not help confess how proud he feels that he has ten films in this year's festival. He is best known for works associated with ero-guro style, a contraction of ero-guro-nansensu - a Japanese transliteration of erotic grotesque nonsense, but he tries to avoid being typecast and his recent acknowledgement has allowed him to do di-

fferent work and even make into film scripts that he had written as a troubled, homeless youth more than 20 years ago.

How do you see your past and recent work relation to the ero-guro style?

Sometimes I do ero-guro, but that's not all I do. I love every genre. I love movies like *Babe* as well. My preferences change from year to year. For instance, one year I can be interest-

ed in ero-guro, but that can change easily for the next year. I have changing feelings.

What's your inspiration this year?

I've been very serious recently so I may return to ero-guro.

How does a family film in the tokusatsu tradition like „Love and Peace” fit into the landscape of your other work?

I wrote that script 25 years ago. Twenty five

years ago I wrote three scripts. But my feelings have changed dramatically since then. I was very young back then. My feeling have changed since then.

Have you used any of the other scripts that you've written in your youth?

Almost all were made into films. *Love & Peace*, *Whispering Star* and *Why Don't You Play in Hell*. Right now I am writing a new version of a story and making it into a script.

Himizu and *Land of Hope* feature characters coping with disasters. How do you see the purpose of fiction films in relation to non-fictional reporting/documenting of disasters?

The documentary you can only do after the event has taken place, but if it's drama, you can already film when the disaster takes place. So I took interviews of the people involved in the disaster and I wanted to express what those people felt correctly. It's something that you cannot do in a documentary. When the audience watches a documentary, they understand what happened and say “Wow! That's hard”, but a drama can cause sympathy because the audience can feel like they're experiencing those disasters themselves. So my role is to create sympathy in the audience.

Why would you make a film like *Suicide Club*, knowing that the Japanese audience will hate it?

I was pretty much homeless at that time. I hated the world. I was travelling the world, actually. I did not feel like pleasing anyone.

How about now? Would you still make films that people would hate?

At that time, the passions I had were accurate. I do not want to forget that passion, but right now I have a wife as well and, in a certain manner of speaking, it's impossible for me to do something like that again. I'm not exactly trying to make films that people would love, but something powerful that would impress them.

Radu Meza

Translator: Loredana Căpățână

Raiffeisen BANK împreună
la FILM

Noi ne pricepem la banking.
Alții la filme.

Îi aplaudăm pe cei care le fac la **TIFF.15**

100% MADE IN CLUJ!

...with a little help from Zalău, Călărași and Cămpina,
the cities TenarisSilcotub calls home.

Proud to support TIFF, year after year!

TenarisSilcotub

InterogaTIFF

“I dream to live in a castle when I grow old”

Bardi Johannsson is not a person known for expressing feelings with his face. However, he does an extraordinary job in expressing them through music. A day after the exceptional *Häxan* performance at the Banffy Castle in Bonțida we asked him about the experience. During the interview Bardi almost smiled. Twice. On the inside.

always on time. It gave a great feeling. It was something new, and something very hard to do. **What inspired you to write the music for *Häxan*? What was the moment that made you say “I will do this”?**

The French studio I was working with proposed me a movie for which to write the music. Yet I didn't like it. So I told them that I cannot do it. Then they gave me a list of ten other movies. *Häxan* was among them. I liked it a lot, so I said “This is it”. The first time, the music was played by two violins, percussion and an electric system. Afterwards I have adapted it for an orchestra.

What feeling did the place (Banffy Castle) give you?

I felt I want to move and live there. We have no castles in Iceland. It is my dream to live in a castle when I grow old.

I've asked this question to a dozen members of the audience at *Häxan* last night “what is your greatest fear”. They gave me some straightforward answers. I guess it's your turn to answer. I fear flying.

Adrian M. Popa

Photo: Chris Nemes

You smile very little. Why is that?

I believe that smiling deforms your face. The face is normal like that (he shows his usual straight face). But when you smile it stretches (he fakes a smile). I don't like that. (Straight face again)

Yet you do smile sometimes, one of our photographers almost caught you on the red carpet on day one. So what makes you smile, when you do?

What makes me smile is dark humor. And farts.

You are a musician, yet at one point you planned to become a lawyer. How come?

My grandfather was a lawyer. I spent a lot of

time in his house. There was no internet, and I had to read a lot. But most of his “library” consisted in files and indictments from his lawsuits. I have learned a lot of things about human nature, by reading those. A lot of real, insane, twisted true stories. I guess it inspired me to become a lawyer at the moment.

You were saying yesterday that you would wear the black cape at the Castle concert. Does that mean something special?

No. It is just a black cape. One of the two that I have, and which I wear on special occasions

So what was special about last night?

A lot of things. When I listened to the music last night, I probably did it in a different way from the rest of the people there. I wrote this piece ten years ago and I was very attentive at the details, because somehow it seemed new to me.

Was it because of the way Simona Strungaru and the orchestra performed last night?

Simona did with *Häxan* something I've never seen before. She was extremely precise in synchronizing the music to the film. Whenever something has happened on the screen, she knew how to direct the musicians into doing the perfect thing. Her music was never late. It was

Bardi Johannsson is an Icelandic composer and producer. He is mostly known for his work with Bang Gang and his side-project with Lady & Bird, an androgynous duo with the talented artist Keren Ann. Bardi has also written numerous soundtracks for films, documentaries and TV series. He has written music for the National Theater of Iceland and Centre Dramatique D'Orleans and numerous shorts, documentaries and feature films - his soundtrack for Oskar Jonasson's *Reykjavik Rotterdam* (2009) winning Best Original Film Score at the Icelandic Edda Film Awards.

Energobit

Povestea noastră TIFF: susținem valorile și performanța!

www.energobit.com

Rememorăm cele mai frumoase ediții la o bere* cu prietenii de la TIFF.

La mai mare, TIFF.15!

trend communication
Împreună de la început

* Că tot a celebratăm 500 de ani de la redoptarea Legii Puruzăji Bani.

Competiție

Anatomia unui eșec

Debutul în lung-metraj al lui Jonas Rothlaender este un mic tratat, precis și deloc optimist despre gelozie, cu disperările și demențele asociate.

La TIFF filmele de și despre cuplu au filmat cam tot ce se putea cinematografia pe subiectul dat (cuplul, cu fericirile și ororile aferente). Și, totuși, subiectul e suficient de vast cât să rămână ofertant și pentru cinești și pentru public.

Fado (r. Jonas Rothlaender) este un exemplu clar de manevrare cinematografică a amorului și a trășeniilor conexe. Stârnit de un incident spitalicesc junele doctor Fabian (Golo Euler) pleacă din Germania la Lisabona, după Doro (Luise Heyer) marea lui dragoste care l-a părăsit și pe care încă o dorește/iubește. Nu chiar ca în prima zi, dar sentimentele au rămas periculos de puternice și în inimioara lui Doro. Ar putea fi rețeta de comedie americană cu umor și amor, dar Rothlaender este preocupat de psihologia și patologia defunctului amor și de actuala situație. Reaprinși în mrejele unui amantlăc revigorant fizic, dar nu chiar luminos emoțional,

Fabian și Doro s-au recompus în cuplu, dar se descompun psihic reciproc la fel ca înainte de despărțire, când geloziiile lui isterice i-au făcut ei viața iad.

Viața cea nouă pe care o au în Lisabona devine clausturantă și insensibilă la toate cele din jur. Nici poeziile metaforice și halucinațiile pe care Rothlaender i le servește lui Fabian nu fac decât să coregrafeze un dezastru iminent. Doro are rolul de combustibil pentru toată patima paranoică a fostului iubit și încear-

că, pe cât posibil să nu se lase din nou târâtă în tsunamiul de psihoze de care Fabian este capabil. Relația lor, care ar trebui să fie complicată și murdară, dar modernă se prelinge înspre tragedie, iar regia rece și eficientă face loc unor opțiuni stilistice mult mai angajate în tumultul sufletesc psihotic prin care Fabian o târăște atât pe Doro, cât și întreg filmul și pe spectator.

În scenariu (Sebastian Bleyl, Jonas Rothlaender) există o suplețe și o subtilitate

narativă de invidiat. Acestea sunt contra-balsanate de acțiunile din ce în ce mai violente și clare ale doctorului, ajuns într-o bulă de furii și suspiciuni halucinatorii. Imaginea, mai degrabă caldă și anonimă subliniază caracterul cotidian al dramei de cuplu. Protagonistii sunt mai vii când încearcă să păstreze aparențele, când noua lui viață și noua ei situație încep să se surpe ca orice fațadă.

Cristi Mărculescu

Competiție

Tanna, melodramă exotică

Când li se interzice să se căsătorească, un vânător și o femeie fug în junglă.

Dragostea poate fi extrem de simplă, dar contextul mai larg din jur poate fi extrem de complicat și potrivit. De aici a pornit și Shakespeare, pentru asta s-au luptat aheii cu troienii, din asta a scos Moliere comedie.

Evident, cinema-ul n-a ratat vreo ocazie de-a refilma eterna poveste cu star-crossed lovers. Că fix asta au făcut și Bentley Dean și Martin Butler, reputați documentariști australieni, asta poate părea nițel ciudat. Dar povestea de dragoste cu Dain (Mungau Dain) și Wawa (Marie Wawa) provine chiar din folclorul aborigen. Pentru actorii din film, toți luați cu fustanele de paie și macete cu tot și lăsați la ei în junglă, filmările au fost suspect de ușoare: povestea face parte din trecutul lor recent (aproximativ 1987) în care legenda ține loc de temporizări clare, iar cele 7 luni pe care echipa filmului le-a petrecut cu ei au ajutat la capitolul amicitiei și încredere.

Wawa îl iubește pe Dain și Dain o iubește pe Wawa, dar în tribul lor mariajele sunt aranjate, tabu-urile sunt respectate și războiul cu tribul vecin stă să înceapă. Motivul este demn de paleoliticul târziu: șamanul suspec-

Regizorii aleg un cinema pur și amplu, curat și luminos, care nu are cum să nu rezoneze cu *Tabu*-ul lui Murnau.

tat că ar fi blestemat recoltele celorlalți a fost atacat, tocmai când se afla pe buza vulcanului. Pentru a evita măcelul, consiliul decide ca Wawa să fie oferită drept soție unui războinic din tribul advers... Iar Dain să fie ucis dacă încearcă să se opună.

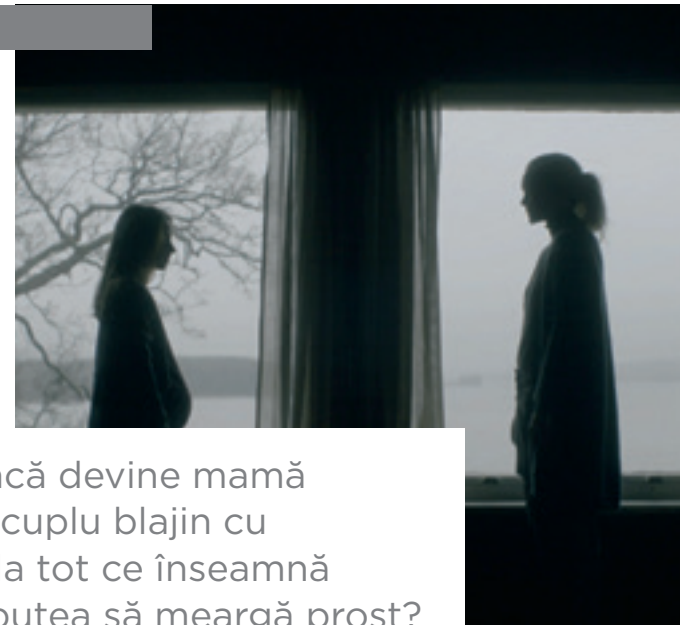
Ca în toate legendele și capodoperele literare, cei doi fug, iar urmările pot fi teribile pentru toți cei implicați. Subiectul e simplu, iar abordarea e surprinzător de potrivită.

Simbolic din imagini atent coregrafiate, cu o populație fascinantă la privit, *Tanna* este un love-story mitic și exotic. Un re-enactment aproape de ritual, dar mult prea puternic pentru a da spectatorului vreo șansă să reziste șarmului lui clasic. Primul film filmat în Vanuatu este un start promițător pentru micuța insulă din Sudul Pacificului.

Cristi Mărculescu

Competiție

Shelley, ororile maternității

O imigrantă româncă devine mamă surogat pentru un cuplu blajin cu aversiuni serioase la tot ce înseamnă tehnologie. Ce-ar putea să meargă prost?

Elena (Cosmina Stratan) are un job nou, la un cuplu cam bizar, dar amabil. Louise (Ellen Dorrit Petersen, ați mai văzut-o pe la TIFF și în *Blind* și în *King of Devil's Island*) și Kasper (Peter Christoffersen) locuiesc în pădure, departe de orice înseamnă tehnologia ultimilor 50 de ani. Nu au nici apă curentă, nici electricitate, dar au totuși un telefon fix și o mașină. Nu sunt nici hipioți nici talibani din vreo sectă, dar au ales să trăiască așa și Elena îi poate ajuta cu menajul, deloc ușor fără aspirator și domestosi. Dar Louise are o idee: dacă tot se înțeleg atât de bine cu Elena și dacă Elena ar trebui să muncească vreo 2-3 ani ca să strângă bani de apartament în București... ce-ar fi să-i dea Elenei bani și să apeleze la serviciile ei de mamă-surogat?

Propunerea e tentantă și româncă, deja mamă cu un fiu de care-i este dor, alege fără prea multe ezitări să poarte copilul lui Louise și-al lui Kasper. Ce urmează nu-i nici abuz, nici tortură, nici sclavie. Este o sarcină care-o deranjează din ce în ce mai mult pe Elena. Și noua situație, cu viitoarea mamă bolnavă, bizară și isterică o neliniștește profund pe Louise, care are obsesia specifică femeilor sterpe când vine vorba de mămit și fetuși.

Inițiat ca un horror gotic, asamblat ca o dramă atentă la naunțele inevitabile în jocul de interese și putere dintre personaje și finalizat înspre film de groază cu ororile maternității puse pe ecran, *Shelley* este un hibrid între *Rosemary's Baby* și *The Witch*. O alegere surprinzătoare pentru debutantul Ali Abbasi, care se dovedește foarte capabil de psihologie și oroare, anxietăți și tururi de forță imagistice. De la găini stranii la fisting oniric și de la un druid modern la coloană sonoră anxiogenă toate sunt reglementate pe o structură credibilă de dramă modernă (maternitatea prin delegație și tot bagajul de subiecte deschise). Abbasi postează avertismente despre natura fundamentală a filmului încă de la genericul cu conversații banale și imagini de-a dreptul gotice cu copaci contorsionați, dar decalează începutul ostilităților psihotic-paranormale. Pe acestea le servește cu panache și cu naturalețe, dar fără răspunsuri fundamentale despre copilul din burta Elenei și gărgăunii din capul Louisei. Un horror memorabil, fiert la foc mic și servit cu seriozitatea cerută de rigorile dramei psihologice.

Cristi Mărculescu

Interviu

Sérgio Machado: „Tineretul este soluția”

Regizorul brazilian care și-a însoțit filmul *Profesorul de vioară* la TIFF vine dintr-o familie de muzicieni, iar povestea pe care o spune e foarte personală.

Foto: Chris Nemes

De ce ai făcut acest film?

Cred că am încercat să transmit un mesaj de speranță și cel mai important e că am învățat, în timp ce făceam filmul, că în Brazilia problema violenței și a copiilor, a educației, de fapt nu e adevărata problemă. Ei reprezintă soluția. Trebuie să primească doar o șansă mică și se vor prinde de ea. Am fost foarte atins de acest lucru. Singura soluție la problemele din țară este tocmai tineretul. Trebuie doar să le dăm educație, cultură și artă.

Tinerii din film sunt toți actori amatori. Se trag din comunitățile unde am filmat, din favele. Câțiva chiar cântă. Toată povestea e reală. I-am rugat să își aducă propriile istorii. Sigur, a fost un scenariu, dar am improvizat mult.

Noi am filmat majoritatea scenelor în zona aia, dar nu am putut să le facem pe toate acolo, pentru că era foarte dureros pentru ei, după ce o fată fusese omorâtă într-o revoltă.

Când am văzut filmul tău, mi-a venit în minte *Tropa de elite*. Acolo e vorba doar despre poliție, aici e vorba și despre poliție. Te-ai inspirat puțin de acolo?

Nu neapărat. Cred că e o diferență în felul cum e privită lumea în aceste două filme. Acolo, eroul este un polițist violent. Eu voiam să fac ceva opus. Cred că problemele nu trebuie rezolvate prin violență... Sigur, m-am gândit la *Tropa de elite*, pentru că voiam să fac un film de dimensiuni mari, care vorbea despre problemele braziliene, dar căutam o cu totul altă perspectivă. Acolo, nu prea există speranță; problema e rezolvată prin violență.

Din ce știu, acel film fusese foarte bine primit de critică și de public. Filmul tău cum a fost?

Azi sunt aici, apoi merg în Japonia, Coreea, Italia, Franța. Nu știu exact ce se va mai întâmpla. Filmul a închis festivalul Locarno, deci vinde foarte bine. Rămâne să vedem.

Povestea și structura ei seamănă mult cu tipul acela de filme cu profesori care merg în școli sărace și încearcă să schimbe ceva...

Producătorii au venit cu scenariul și m-am gândit de ce aș face filmul ăsta. Părinții mei sunt muzicieni... Eu am vrut să mă concentrez nu pe ce li se predă tinerilor, ci pe ce învață

protagonistul. Deci, nu despre cineva care aduce cultură în favelă, ci despre ce învață el în favelă. Povestea care m-a interesat se lega de ce s-ar întâmpla dacă cineva ar fi privat de ce îi place să facă. Așa cum eu trăiesc pentru cinema, așa și protagonistul dorește cu orice preț să cânte. M-am gândit cum m-aș simți dacă nu aș mai putea face filme. Subiectul mi-e foarte personal, cu toate că nu e al meu, că nu l-am scris eu.

Deci, era important să vezi cum un mediu îl influențează pe altul.

Ce am încercat să fac a fost să aduc cei mai importanți rapperi din Brazilia și apoi să văd ce găsec și acolo, în favelă. Fata care cântă la final e chiar ea. Chiar ea cântă. Acolo e mult talent, dar trebuie să primească o șansă. Mă bucur că filmul va fi distribuit în România și după TIFF. Mi-ar plăcea să am un poster românesc al filmului. Mă bucur foarte mult să fiu aici. După festival, voi închiria o mașină și mă voi plimba puțin în România.

Ion Indolean

Sérgio Machado

Regizorul brazilian Sérgio Machado a venit la TIFF cu *Profesorul de vioară*, care a avut deja o proiecție în Piața Unirii, unde au fost ocupate absolut toate locurile. Filmul a fost sau va fi prezentat în peste 25 de țări și vorbește despre ciocnirea dintre două pături sociale: un profesor de vioară vine într-o școală de favelă și încearcă să producă o schimbare.

Umbre

Aloys – singurătate elvețiană

Un detectiv particular își pierde tatăl, înregistrările și mințile.

Tobias Nölle debutează în lungmetraj cu un mister psihologic reglat perfect din regie. Aloys Adorn (Georg Friedrich), detectiv particular deloc preocupat de contacte umane și realitatea vieții de zi cu zi a rămas fără tată. Existența ternă, planificată milimetric a lui Aloys se duce pe apa sâmbetei odată cu o intruziune de nedescris în spațiul lui emoțional frustrat: o femeie care i-a descoperit casetele vrea să facă „plimbări telefonice” cu el. Jocul e mai mult iritant decât eliberator pentru Aloys, dar de la un punct încolo șaradele se opresc, iar Aloys descoperă complet accidental identitatea femeii de la celălalt capăt al firului telefonic (suntem în Elveția, unde telefoanele fixe sunt încă la mare preț, aparent).

Nölle joacă din cadre și detalii ceva ce-ar fi ușor comparabil cu un remake libertin al lui Charlie Kaufman pentru *Conversația* lui Coppola, dar care se prelinge înspre studiu rece al unei demențe agresive. Mecanismele psihice ale lui Aloys sunt fascinante și uneori surprinzătoare, uneori predictibile, dar nu lasă prea mult spațiu pentru mistere. Amplasate pe ecran cu fulgi cu tot viața (simplă) și mintea (complicată a) protagonistului sunt îmbibate într-un fel de supra-realism fascinant și hipnotic. Exercițiul admirabil de precis de stil al lui Nölle promite un cineast capabil de precizii elvețiene și tematici profund umane.

Cristi Mărculescu

Must see

50 zile în deșert

Cinema Arta | Ora: 16:15

Cinema, mon amour

Regizorul belgian Joachim Lafosse a avut parte de cea mai dificilă filmare din carieră când a regizat *The White Knights* (2015), o dramă umanitară cu actori francezi cunoscuți filmată în întregime în Maroc. Documentarul prezintă provocările, dar și metodele de lucru neobișnuite de-a lungul unor filmări ce au durat șapte săptămâni în Sahara, oferind o dare de seamă cronologică a procesului creator întotdeauna în schimbare și deloc lipsit de dezastru al cărui protagonist este un regizor pe platourile de filmare.

Regia: Fabrizio Maletse/ Producție: Luxemburg

A fost odată un vis: ultimul spaghetti western

Institutul Francez | Ora: 22:00

Cinema, mon amour

O fabulă modernă despre atracția oamenilor pentru stilul de viață magic promis de Hollywood. Locul acțiunii este satul Tabernas din deșertul spaniol, folosit timp de decenii pentru filmările unor producții precum *Undeva, cândva în Vest*. Dar timpul a trecut și, în urma crizei economice, satul și-a pierdut din strălucire, iar sătenii au rămas fără slujbe. Pe neașteptate sunt anunțate filmările unui nou blockbuster, cu un faimos star hollywoodian pe afiș. Pentru câțiva dintre oameni reapare lumina speranței și o nouă șansă de a evada din realitatea dură a vieții cotidiene.

Regia: Tonislav Hristov/ Producție: Germania, Finlanda, Bulgaria

Focus: Liban

Libanul și moștenirea tragi-comică a războiului civil

TIFF-ul dedică un program special Libanului. Spectatorii vor avea posibilitatea să vadă o selecție a celor mai importante titluri din cinematografia acestei țări.

În 1984 The Human League a lansat o melodie reușită numită „The Lebanon” (Liban). Muzicienii new wave nu erau neapărat cunoscuți pentru implicarea lor politică, prin urmare era destul de surprinzător să auzi grupul cântând despre războiul civil libanez, pe atunci în toi. Era și destul de jenant: căutați video-ul pe YouTube și puteți vedea membrii formației spilcuiți și încercând să arate îngrijorați în timp ce-și leagă corpurile, cu un public care le ține isonul pe *beat*, fără să aibă habar de mesajul cântecului.

De fapt, în 2007 un sondaj printre cititorii NME îl făcea de rușine, ajungând pe locul nouă în lista celor mai proaste versuri din toate timpurile, fără îndoială pentru că formația își însușise o tragedie națională și o turnase într-o melodie pop banală. Bănuiesc totuși că pentru unii ascultători din perioada aceea,

„The Lebanon” era primul mod în care erau expuși la ceea ce se întâmpla într-o țară care fusese cunoscută anterior ca o destinație de vacanță franco-arabă șic, ai cărei cetățeni erau stereotipizați ca fiind urbani și toleranți social. Pe de altă parte, muzica pop e rareori cea mai bună cale de-a semnala oamenilor o cauză sau o cultură: cea mai bună cale e cinema-ul.

Chiar mai mult decât în România, cineștii libanezi se întorc mereu la moștenirea traumei lor naționale, fie direct prin filme plasate în acea perioadă, fie prin filme personale tipeseu autobiografic (aparent există sute), fie prin filme care reflectă realitatea de azi, știind că e construită printr-un război fratricid care a consumat națiunea timp de 16 ani oficial (1975-1991), dar care încă dă formă atât identității naționale, cât și celei personale. Un răspuns facil ar fi poate că România, așa dis-

funcțională și coruptă cum e, reușește să se mențină pe linia de plutire fără vreo amenințare de a intra în haos, pe când Libanul...

Să nu credeți că asta înseamnă că cinema-ul libanez e doar chin introspectiv: cineștii libanezi au produs niște comedii grozave în ultimii ani. Asta nu ar trebui să ne surprindă, din moment ce țările care își revin din traume recente de obicei dau naștere unor generații dornice să râdă și să petreacă (gândiți-vă la Sarajevo sau Beirut), dar umorul, dacă poate fi etichetat, tinde să aibă un ADN sumbru ironic. *Falafel* al lui Michel Kammoun e un bun exemplu, cu un erou nerăbdător să își trăiască viața la maxim, în fiecare moment, dar incapabil să scape de absurditatea vieții într-un oraș pe muchie. Același lucru se poate spune despre filmul lui Mir-Jean Bou Chaaya, *Lo-vitură ca-n filme*, a cărui abordare satirică a

Mă întreb câteodată de ce românii sub 35 de ani se plâng că cinema-ul românesc nu pare să fi trecut peste era Ceaușescu și moștenirea acesteia, pe când de la prietenii și colegii mei libanezi aud rar astfel de obiecții?

lunii realizatorilor de film e folosită ca o prismă pentru reflecții mai de amploare asupra Libanului azi. Și pe urmă mai e *Dragoste și sex în stil musulman* a lui Assad Fouladkar, o comedie largă care pare să nu aibă nimic de-a face cu războiul civil, și totuși personajele ei, cu perspectivele lor ciudate asupra eternei diferențe bărbat-femeie, au ajuns la aceste puncte de vedere greu de depășit din cauza modului în care războiul i-a transformat în inamici pe šiiti și sunniți, musulmani și creștini.

Sper că cei care au gustat din Focus: Liban aici la Cluj vor fi inspirați să caute mai multe filme din regiune în viitor. 2015 a fost un an excepțional de puternic și mulțumită organismelor de finanțare ca Arab Fund for Arts and Culture (AFAC), bazat în Beirut, tot mai mulți regizori tineri au șansa să își facă filmele. E ironic că cel mai cunoscut film despre această țară e Lebanon al lui Samuel Maoz, o incriminare puternică a războiului, dar nu dintr-o perspectivă libaneză, ci una israeliană. Talentele locale au început să-și găsească vocea în ultimii ani și e vremea ca lumea să înceapă să asculte.

Jay Weissberg

Interviu

Samuel Collardey: „Caut emoție”

Samuel Collardey este regizor și director de imagine francez. A câștigat premii la Cannes și Veneția, iar la TIFF îi va fi proiectat filmul *Tempête/Furtuna*, prezent în secțiunea Supernova. El este și coordonatorul juriului francofon format din tineri. Secțiunea dedicată filmelor francofone de la TIFF se realizează în parteneriat cu TV5 și Institutul Francez.

Te-ai întâlnit cu membrii juriului?

Da, i-am întâlnit. Au ales și cărui film să îi acorde premiul. Am discutat despre ei, despre mine, despre cum au ales câștigătorul. Au fost cinci filme, iar ei sunt șapte jurați.

Cum sunt tinerii?

Sunt foarte diferiți. Vin din Franța, Israel, România, Bulgaria și sunt toți studenți. Am mai coordonat juri înainte, cam trei sau patru. Am încercat să le împărtășesc din experiența mea, să le ofer câteva idei. Cel mai important pentru ei este să vorbească despre cinema, pentru că așa învață. Împărtășind idei. Să argumenteze de ce au ales un film sau altul.

Cât de dificilă a fost dezbaterea?

A fost chiar ușoară. Înainte de a dezbate, au

scris pe foaie ce film merită să câștige. După vreo oră și ceva, au deschis foile. Cinci scriseseră același titlu. A fost o dezbatere chiar ușoară. **Așa ceva nu se întâmplă prea des...** Chiar așa! Le și spuseseam că uneori e foarte dificil. Am fost norocoși.

Tu, personal, ce cauți în construcția unui film atunci când îl privești?

Caut emoție. Nu caut lucruri intelectuale. Încerc doar să simt povestea, personajele. Când vezi un film, lucrează în suflet, în corp și poate puțin în cap. Asta e ordinea.

Cum se face că ești și regizor și director de imagine? E o combinație rară.

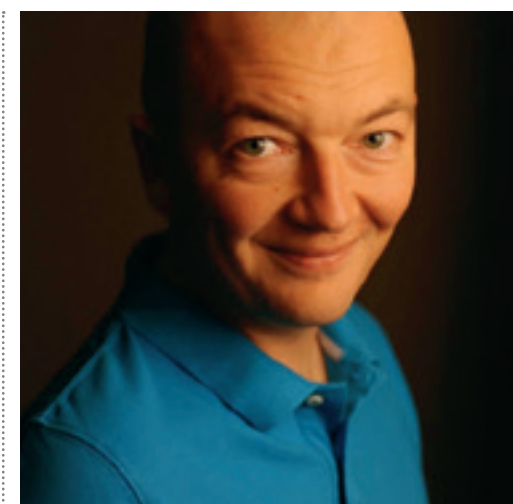
Pentru că întâi am învățat cinematografie, în timpul școlii. Atunci, am început să filmez

propriul scurtmetraj. Mi-e mai ușor să fiu și la cameră, când fac un film. Am un *focus puller*, dar eu o operez.

Ce ne poți spune despre *Tempête*? Va fi proiectat în cadrul festivalului.

Particularitatea acestui film stă în faptul că e o povestea reală a tipului pe care l-am filmat. L-am rugat să își joace personajul. El este un pescar, care stă mult timp departe de familia lui. Nu mai jucase înainte. Mie îmi place să lucrez cu actori neprofesioniști, am făcut-o și până acum. Când eram la facultate, eram interesat de documentar, dar studiam film de ficțiune, așa că am combinat lucrurile astea două.

Ion Indolean

PAUZA DINTRE FILME NU-I TIMP PERDUT. ÎNVESELEȘTE-TE ȘI ANTRENEAZĂ-ȚI MINTEA CU O CURIOSITATE DIN ȘTIINȚĂ SAU PSIHLOGIE

Într-o oră de lectură a unei cărți, ochii efectuează aproape 10.000 de mișcări coordonate.

REGINA MARIA
REȚINA PRIVATA DE SĂNĂTATE

www.reginamaria.ro
Call Center: 021 5008

Foto: Tofan Zsolt

Protagonista spotului Marilyn Monroe/Mariska de la TIFF lucrează chiar în branșă: se pregătește să absolvească Facultatea de Teatru și Televiziune a Universității Babeș-Bolyai (UBB), secția Actorie.

Andra Buicu a aflat de casting de pe Internet, anunțul fiind promovat în rândul studenților facultății. „Am citit, mi-a plăcut și mi-am zis că nu am nimic de pierdut dacă încerc. Cred că oricărei femei i-ar plăcea să fie măcar o dată în viața Marilyn Monroe. Ea e simbolul feminității”, este ea convinsă.

Castingul a fost rapid. A fost „transformată”, a pozat și a fost imortalizată în câteva ipostaze.

„Sincer, am mai văzut câteva tipe care semănau și mai mult cu actrița, nu mă așteptam să ajung în

spot. Mi-a plăcut mult la filmări, toate detaliile au fost extrem de bine gândite, totul s-a legat perfect, ca într-un puzzle”, povestește Andra.

După promovarea spotului, Andra a avut parte de diverse reacții din partea celor apropiați și a cunoștințelor. „Mulți nu se așteptau să afle că eu sunt actrița din spot. Mai târziu, le-a plăcut tuturor”, rezumă ea. În privința filmelor Andra le preferă pe cele istorice, iubește dramele și filmele de război.

Tânără este originară din Cluj-Napoca și plănuiește să activeze în continuare în orașul natal, cu proiecte independente din zona de teatru și film.

Florentina Tătar

Program / marți/ 31 mai

FLORIN PIERSIC

11:00 Ce se întâmplă, documentarul?
Războiul minciunilor (War of Lies)
Matthias Bittner 90' / Germania [4R1]

13:00 Focus Croația
Secerătoarea (The Reaper)
Zvonimir Juric 98' / Croația, Slovenia [4R2]

15:30 Supernova
Francofonia
Alexandr Sokurov 88' / Franța, Germania, Olanda [4R3]

18:00 Supernova
Prea aproape de soare (Au plus pres du soleil)
Yves Angelo 103' / Franța [4R4]

20:30 Berlin Bucharest Express
24 de săptămâni (24 Weeks)
Anne Zohra Berrached 102' / Germania [4R5]

22:30 Fără limită
Trădătorul (The Treacherous)
Min Kyu-dong 133' / Coreea de Sud [4R6]

CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

15:30 Piața Unirii
Profesorul de vioară (The Violin Teacher)
Sergio Machado 102' / Brazilia [4C1]

17:30 Piața Unirii
Heil
Dietrich Brüggemann 104' / Germania [4C2]

20:00 Cineconcert
A HAWK AND A HACKSAW
Muzică live
Umbrele strămoșilor uitați (Shadows of Forgotten Ancestors)
Sergei Parajanov 92' / Rusia [4C3]

VICTORIA

10:00 EducaTIFF
Vezi să nu! (In Your Dreams!)
Petr Oukropec 79' / Cehia, Slovacia, Bulgaria [4V1]

12:30 #animal
Tyke, elefantul răzvrătit (Tyke Elephant Outlaw)
Susan Lambert, Stefan Moore 79' / Australia [4V2]

15:00 Competiție
Shelley
Alii Abbasi 93' / Danemarca [4V3]

17:30 Competiție
Fragmentar (Remainder)
Omer Fast 103' / Marea Britanie, Germania [4V4]

20:00 Competiție
Tanna
Bentley Dean, Martin Butler 104' / Australia, Vanuatu [4V5]

22:30 Competiție
Fado
Jonas Rothlaender 102' / Germania [4V6]

CERCUL MILITAR

13:15 Focus Croația
De partea cealaltă (On the Other Side)
Zrinko Ogresta 85' / Croația, Serbia [4W1]

15:45 Retrospectiva Sion Sono
Timp pentru noi (Sure To Share)
Sion Sono 109' / Japonia [4W2]

18:30 Proiecții Speciale
Noma: furtuna perfectă (Noma: My Perfect Storm)
100' / Marea Britanie [4W3]

20:45 Umbre
Aloys
Tobias Nölle 91' / Elveția, Franța [4W4]

ARTA
10:00 Focus Liban
Casa abandonată (Mon Souffle)
Jihane Chouaib 89' / Franța, Elveția, Belgia, Liban [4A1]

12:00 Berlin Bucharest Express
Frăția nopții (Brothers of the Night)
Patric Chiha 88' / Austria [4A2]

14:15 Suspecți de serviciu
Ereticul (El apóstata)
Federico Veiroj 80' / Spania, Franța, Uruguay [4A3]

16:15 Cinema Mon Amour
50 de zile în deșert (50 Days in the Desert)
Fabrizio Maltese 91' / Luxemburg [4A4]

18:30 Retrospectiva Sion Sono
Clubul sinucigașelor (Suicide Club)
Sion Sono 99' / Japonia [4A5]

20:45 Retrospectiva Sion Sono
Cina lui Noriko (Noriko's Dinner Table)
Sion Sono 158' / Japonia [4A6]

00:00 Midnight Delirium
La noapte îți fur sufletul (At Midnight I'll Take Your Soul)
José Mojica Marins 84' / Brazilia [4A7]

CINEMA CITY 3

17:00 3x3
Eu, tu, el, ea (Je, tu, il, elle)
Chantal Akerman 86' / Franța, Belgia [4X1]

19:15 #animal
Vaca perfectă (Holy Cow)
Imam Hasanov 77' / Azerbaidjan, Germania, România, Qatar [4X2]

21:30 Focus Croația
Reguliile sunt clare (These Are the Rules)
Ognjen Svilicic 78' / Croația, Franța, Serbia, Macedonia [4X3]

CINEMA CITY 4

17:30 Ce se întâmplă, documentarul?
Mallory (Mallory)
Helena Třeštková 101' / Cehia [4Y1]

19:30 Suspecți de serviciu
Epitaf (Epitafio)
Yulene Olaizola, Rubén Imaz 82' / Mexic [4Y2]

21:00 #animal
Inimă de câine (Heart of a Dog)
Laurie Anderson 75' / Franța, SUA [4Y3]

22:30 Fără limită
Ți-arăt eu anarhie! (Te prometo anarquía)
Julio Hernandez Cordon 88' / Mexic, Germania [4Y4]

MĂRĂȘTI

19:30 Supernova
3 amintiri din tinerețe (Trois souvenirs de ma jeunesse)
Arnaud Desplechin 123' / Franța [4Z1]

DACIA MĂNĂȘTUR

18:00 Focus Croația
Viața e o trompetă (Life Is a Trumpet)
Antonio Nuic 92' / Croația, Serbia, Muntenegru, Marea Britanie, Slovenia [4M1]

20:00 Berlin Bucharest Express
Furtuna în deșert (Sand Storm)
Elite Zexer 88' / Israel, Franța [4M2]

PIAȚA UNIRII OPEN AIR

21:45 Piața Unirii
Truman
Cesc Gay 108' / Spania, Argentina [4U1]

SOMEȘ OPEN AIR

22:00 Retrospectiva Sion Sono
Leapșa (Tag)
Sion Sono 85' / Japonia [4S1]

INSTITUTUL FRANCEZ

22:00 Cinema Mon Amour
A fost odată un vis: ultimul western spaghetti (Once Upon a Dream)
Tonislav Hristov 57' / Germania, Finlanda, Bulgaria
Furia demonului (La rage du démon)
Fabien Delage 60' / Franța [4F1]

VLAHA

21:45 Piața Unirii, Zilele Filmului Românesc
Două Iozuri (Two Lottery Tickets)
Paul Negoescu 85' / România [4E1]

YOUR PROPERTY. MARK YOURSELF

O campanie de conștientizare a valorii proprietății intelectuale

IDEE + PROTECȚIE = VALOARE

Dreptul de autor pentru creator

1. Ești autorul propriilor tale idei. Iar dreptul de autor – copyright – poate proteja aproape orice creații ale minții omenesci: literatură, teatru, muzică, artă, fotografie, cinema etc., dar pot fi și articole științifice sau artă aplicată, programe informatice sau baze de date.
2. Ideile tale trebuie să aibă o formă. Pot fi protejate prin dreptul de autor doar expresiile acestor idei, nu ideile sau conceptele pure, faptele, descoperirile, procedurile, procesele, metodele de operare sau conceptele metamatice, de exemplu.
3. Ideile tale trebuie să fie originale. Sau... suficient de originale, depinde de sistemul în care te afli:
 1. SISTEMUL COPYRIGHT (UK, SUA, Australia, Noua Zeelandă, Africa de Sud, India, Irlanda), unde autorul e suficient dacă are un input propriu și unde autorul este instituția în care este angajat autorul unei lucrări;
 2. DROIT D'AUTEUR (Europa, America Centrală și de Sud, Africa), unde creația trebuie să fie expresia personalității autorului și unde autorul este persoana fizică care a creat lucrarea.
4. Odată exprimate într-o formă originală, ideile tale sunt ale tale. Dreptul de autor nu presupune formalități de înregistrare, fiind valabil încă 70 de ani de la moartea autorului.
5. Pentru a o proteja corespunzător, trebuie să afli sub incidența cărui domeniu de proprietate intelectuală intră creația ta. Drepturile de autor asupra creației tale presupun atât drepturi morale, cât și drepturi economice. E bine să le cunoști.

Dreptul de autor pentru utilizator

1. Ești autorul propriilor tale idei. NU al ideilor altora. Când consumi literatură, teatru, muzică, cinema, fotografie sau orice alt fel de artă... gândește-te de două ori la felul în care o faci. Pentru că respectarea dreptului de autor reprezintă nu doar respectul pentru munca altuia, ci și respectul pentru tine însuși. Așa că... don't fake it or steal it.
2. Totuși, ideile sau conceptele pure, faptele, descoperirile, procedurile, procesele, metodele de operare sau conceptele metamatice, spre exemplu, îți pot sta la îndemână în ceea ce vrei să întreprinzi. În plus, există open sourcing-ul, unde autorii își lasă creațiile la liberă utilizare a publicului.
3. După 70 de ani de la moartea autorului, opera sa poate fi utilizată fără a mai plăti drepturi de autor. Dar există și excepții.
4. Drepturile de autor presupun atât drepturi morale, cât și drepturi economice. Deci, implică atât obligații morale, cât și obligații economice dacă le încalci. Nu porți doar o etichetă de hoț sau plagiator, ci mai și plătești pentru ea.

www.markyourself.eu

Supported by:

TIFF 2016

Gilău Revival

Febră în zori/ Hajnali laz

Rockerii de la **Republic** și **Bagossy Brothers Company** vor susține concerte miercuri, 1 iunie, de la ora **19.00**, la Castelul de la Gilău. Este unul din noile locuri spectaculoase de pe harta TIFF și anul acesta va găzdui Ziua Maghiară. Castelul se alătură în acest fel șirului de clădiri și obiective de patrimoniu pe care TIFF le sprijină la fiecare ediție în vederea promovării și sensibilizării publicului larg cu privire la necesitatea restaurării lor.

Până nu demult ascuns în bălării și dărâmături, castelul de la Gilău a fost restaurat recent și arată ca în povești. Este situat în mijlocul unui parc natural de aproximativ 15 hectare și a fost ridicat pe locul unei foste cetăți medievale și a unui castru roman. Castelul a fost o lungă perioadă casa episcopilor transilvani, în secolul XVI, iar o vreme a fost locul preferat al prințesei Isabella Zapolya, fiica regelui Sigismund al Poloniei.

Concertele de miercuri vor fi deschise de trupa Bagossy Brothers Company. Înființată în 2013 în Gheorgheni (județul Harghita) formația și-a conturat un stil propriu, o combinație de indie folk și alternativ. Republic

este o trupă rock care a împlinit în 2015 25 de ani. Deși „The Worst Group in Hungary” apare scris pe fiecare album al lor, sunt recunoscuți unanim ca fiind una dintre cele mai bune formații din Ungaria.

Recitalurile vor fi urmate de proiecția filmului *Febră în zori/ Hajnali laz* (regia Péter Gárdos), o poveste de dragoste neobișnuită, inspirată din realitate.

Castelul din Gilău se alătură inițiativelor de gen susținute de TIFF. De câțiva ani încoace, Castelul de la Bonțida găzduiește în primul weekend al festivalului proiecții, concerte și spectacole. *Compagnie des Quindams*, *Zenzile* sau *Transe Express* sunt doar ultimele pe lista show-urilor itinerante reprezentate în marile orașe din întreaga lume, ajunse și la Cluj.

Pe lângă toate acestea, TIFF a organizat ani în șir proiecții și acțiuni caritabile pentru restaurarea clădirii Palatului Banffy, cea în care funcționează Muzeul de Artă din Cluj-Napoca. Tot grație festivalului, au fost readuse în atenția publicului locuri altminteri uitate precum hotelul Continental și Palatul Urania.

Florentina Tătar

Castelul de la Gilău intră pe lista obiectivelor de patrimoniu care devin cetăți ale filmului la TIFF

Republic

Bagossy Brothers Company

130! years of innovation

Noua Clasă E. Masterpiece of Intelligence.

Finanțare asigurată de Mercedes-Benz Financial.
Cu Mobilo beneficiați de până la 30 de ani de mobilitate garantată.
www.mercedes-benz.ro/NouaClasaE

Mercedes-Benz
The best or nothing.

